

Landstinget som overflødig. Jeg siger ja. Min Hjertens Mening er, at dette Ting er fuldstændig overflødig, fuldstændig overflødig. Jeg mener, at det kun generer, standser Forholdenes Udvikling. Det, vi vil have, er et Etkammersystem, hvor der ikke er Plads for et Landsting. Om det skal ske paa den Maade, at vi vælger dem alle samlet, og ud af den samlede Forsamling vælger et Antal, f. Eks. som i Norge med Odelstinget, ved jeg ikke. Men det, vi vil have, er et Etkammersystem, hvor der ikke skal være to Slags Øjne, som ser paa Tingene, og hvor der ikke er noget gammel-dags, vi slæber paa fra Fortiden, som vi gør i dette Øjeblik med Landstinget.

Det, som det ærede 4de tingvalgte Medlem (Ejsing) har sagt, og det, som jeg har sagt, forandrer for saa vidt ikke paa Finansloven. Det er ikke store og dybsindige Betragtninger, som rører ved finansielle Problemer og saadant noget, slet ikke. Det ligger efter Sagens Natur aldeles udenfor vor Opgave. Naar det folkevalgte Ting, naar Folkets Ting har vedtaget er Finanslov, og denne er af den Beskaffenhed, at den fremviser et Overskud paa en 16—17 Mill. Kr., saa kan vi knytte dertil det Haab, at det maa holde. Kan det ikke, uagtet vi gør, hvad menneskelig Magt formaar, gør, hvad vi kan, for at holde igen, for at faa det til at slaa til, nu vel, saa maa vi se til den Tid; udover det maa der ikke og bør der ikke ske noget fra vor Side her.

Hvis Venstre og Højre i Folketinget havde fulgt den Praksis, som Radikale og Socialdemokrater i Folketinget har fulgt, naar det var Venstres Regering, der paa Finansloven foreslog Nedskæring af Beløb, der enten var faste Bevillinger eller Følger af bestaaende Love — altsaa akkurat det, hvorom det ærede 4de tingvalgte Medlem med saa kraftig og dyb Indignation siger: Det vil vi ikke finde os i, hvortil jeg vil sige: Jo, det har det ærede Medlem fundet sig i mange Gange, han har selv stemt for saadanne Nedskæringer —, hvis de havde baaret sig saadan ad, havde Venstre i Folketinget stemt for de af Regeringen foreslaaede Nedskæringer. Men det er Takken, det har man for sin gode Villie! Venstre gør ikke Gengæld. Socialdemokratiet og de Radikale har stemt for Venstres Nedskæringer, Venstre vilde ikke stemme for Socialdemokraternes Nedskæringer. Hvorfor? Fordi det militære laa deres Hjerte nærmere end Beparelser paa Finansloven. Det er et Bevis for, at man ogsaa dør i utrolig Grad har svigtet sine gamle Traditioner. Der har neppe nogen Sinde været en Finanslov,

hvor saadanne Nedskæringer ikke har fundet Sted. Og saa gør jeg opmærksom paa en Ting, der er det reelle i hele Sagen. Militærordningen af 1922 er vedtaget af et Mindretal af Folketingets Medlemmer, man vilde jo ikke have Valg, heller ikke Folkeafstemning. Men der var i Befolkningen et Flertal imod den, ogsaa blandt Landstingsvælgerne, thi, mine Herrer, med den Majoritet, som De stiller op her, er der kun 48,3 pCt. af Vælgerne, medens Minoriteten har omtrent 52 pCt. af Vælgerne. Det er Forholdet med den Storhed, man gør sig til af, med den Majoritet, man i Øjeblikket er i Besiddelse af, og som hviler paa en gammel Indretning, der endnu ikke har faaet sig viklet ud af Svøbet. Men man misbruger den Magt, man har. Nu vel, det er den Vej, Napoleon anbefalede; han synes jo at være beundret af saa mange. Man misbruger Magten, saa længe man har den. Efter os kommer Syndfloden. Ja, det gør den. Og det reelle Forhold er altsaa det, at denne Majoritet hviler paa en Minoritet af Stemmer.

I disse Dage er der i Folketinget ført en Debat om de Ændringer, der her er Tale om — jeg gaar hele Tiden ud fra, at det kun drejer sig om de militære Ændringer. Jeg siger nu: Det maa være en meget daarligt begavet Politiker, der ikke kan forsvare sit Standpunkt, enten det saa er saadant eller saadant; han er Advokat for sin Opfattelse, og naar en Advokat staar for Skranken, kan han jo tale for den mest forhærdede Forbryder paa en Maade, som faar Taarerne til at trille ned ad Kinderne paa Folk. Det samme er Tilfældet med Politikerne, naar de er dygtige nok til det, og det er de som Regel; der er talt meget rørende Ord i Folketinget om dette. Men det forbistrede ved det hele er, at Politikerne ikke er, for de kan ikke altid være konsekvente. Det er, som man siger: at i Politik hører Logikken mange Gange op, fordi Situationen forandrer sig, og saa skal den samme Person tage et andet Standpunkt til den samme Sag. Og saa har vi en Ting, der hedder Rigsdagstidende. Det er en meget ubehagelig Herre. Dør har Venstres tidligere Finansminister hævdet, at der forelaa noget nyt med Nedskæringer af den Slags, Modparten det modsatte, og der har i Lørdags fundet en Debat Sted i Folketinget, som jeg ikke skal rippe op i eller citere noget af, men jeg skal kun hen-vise til, at Folketingsmand Rode med Flid og Energi har søgt i Rigsdagstidende for 1904—05 og 1911—12 og til Punkt og Prikke har vist, at nøjagtigt det samme, som nu kaldes et parlamentarisk Overgreb.